

տեղ ձմեռը ծաղկում են տաք կողմերի ծաղիկները, և որ տնկուած են օգտի կամ բուսականութեան համար. ջերմանոցին կարելի է նմանեցնել փայտեայ արկղիկը, որի մասին մենք վերը խօսեցանք: այս շինուածքի հարաւային ճակատը լինում է ապակեց և այս ապակեայ շրջանակից ներս են թափանցում լոյսը և ջերմութիւնը՝ որ այնքան կարեւոր են բոյսերի ծաղկելուն:

Ապակին պահելով խաւար ծառայայթները թողնում է արեղակի լուսաւոր ջերմութիւնը, և որովհետեւ ջերմանոցից կարող է դուրս գալ միայն խաւար ջերմութիւնը, դորա համար ապակիներից արգելուած փոքր առ փոքր հաւաքվում է և ջերմանոցի ջերմութեան աստիճանը դառնում է չափազանց բարձր արտաքին օդի ջերմութիւնից: Այժմ մի կարգ ապակութիւնանակ զրուի երկու, այն ժամանակ ջերմանոցի ջերմութեան աստիճանը աւելի շատ կբարձրանայ, որովհետեւ խաւար ջերմութեանը ևս աւելի դժուար կլինի դուրս գալ. բայց շատացնելով ապակիների կաթո՞ղ՝ ջերմանոցի ջերմութիւնը կարելի է հասուցանել չորացուցիչ վառարանի և կամ փայտեայ արկղիկի աւաիճանին. բայց այդ ժամանակ բոլոր բոյսերը կոչնչանային. այդպէս էլ կպատահէր և երկրի բոյսերին և կենդանիներին եթէ օդը բոլորովին չթողնէր խաւար ջերմութիւնը իւրեանից:

Այս բոլոր ասածներից զժուար չէ իմանալ՝ թէ ինչ մեծ նշանակութիւն ունի օդը երկրի գոյութեանց վերաբերութեամբ, և թէ արեղակի բարերար ներգործութիւնը նոցա համար կախուած է օդի երկու յատկութիւններից՝ այս ինքն թողնել իւրեանից բոլորովին ազատ լուսաւոր ջերմու-

թիւնը, և պահել բաւականաչափ խաւար ջերմութիւնը:

Թարգմանութիւն Ռուսերէնէն.

Ն. Կ.

Աղբահարար:

ԲԱՐՈՅԱԿԱՆ

Ա. ՊԱԳԱՅՆ.

Ժամանակները երեք են և նոցանից ամեն մէկը կարծես նշանակուած է մարդկային բնութեան մի որեւիցէ սկզբունքի համար, այս ինքն ապառնին այն խելքի համար՝ որ աշխատում է թափանցել նորա մէջ, ներկան՝ մի որեւիցէ ֆիզիքական ըզզացման համար, իսկ անցեալը՝ սրտի համար:

Ատարելութիւնը բառի բուն և իսկական նշանակութեամբ անհասանելի է մարդուն, բայց մենք պէտք է դիմենք դէպ ի նա, և Նախախնամութիւնը նորա համար մեզ անհասանելի նպատակ է տուել, որ մենք մեր բոլոր կեանքում յառաջ դիմենք:

Ի՞նչ բանում մենք աւելի սիրում ենք մեր բարեկամներին:

Աշխարհի մէջ մարդուն այնպէս են ընդունում, ինչպէս որ նա իւրեան ցոյց է տալիս. միայն հարկաւոր է միշտ իւրեան մի կերպով ցոյց տալ. ձանձրութեանը աւելի են համբերում քան ունայնութեանը:

Ուրիշների նախապատուութեանց դէմ չկայ ոչ մի ազատողելու հնարք քան սէրը:

Առհասարակ մարդկանցը առաւել վերտանգաւոր են համարում քան ինչ որ են. յիմարները և խոհեմները հաւասար ան-

Ֆնաս են, վտանգաւոր են միայն կիսայիմար-
ները և կիսաիմաստունները (իմաստակ-
ները):

Մեծամեծ մարդիկը միշտ կապուած են
լինում իւրեանց զարի հետ ընդհանուրի
թուլութեամբ:

Մեր կրքերը նման են փիւնիկներին.
հազիւ թէ այրուել էր հինը՝ որ ահա մոխ-
րի տակից ծլում է նորը. խոստովանու-
թիւնը այրում կրճատում է մեր կրքը:

Ոչ մի բանի մէջ չափաւորութիւն այն-
քան ցանկալի է՝ որքան անկեղծութեան
և լուծեան մէջ նոցա հետ, որոնց մեք
սիրում ենք:

Անչափութեան զաղափարը կարելի է
անուանել բնածին զգացում. բանակա-

նութիւնը և երեակայութիւնը հազիւ
հասանում են նորան, բայց սրտին նա
յայտնի է, նորանում է ցանկութեանց
յուսոյ և սիրոյ անչափութիւնը:

Սիրեցեալ և սիրող մարդու մէջ եղած
զանազանութիւնն այն է՝ որ մէկը կնոջ
համար թողնում է իւր կեանքը, իսկ մի-
ւոր իւրը նորան է տալիս:

Մեք հաճութեամբ դարձուցանում ենք
մեր հայեացքը դէպ ի ապագան, այդ նորա
համար է՝ որ մենք սիրում ենք նկատել
մեր ցանկացածը նորա մութ պատկերնե-
րում:

Ն. Կ.

ՅԱՆՎԱՐԴԱՆԻ ԴՆԵՍ

ԵՐԿՈՒ ԱՂԱԻՆԻ

Երկու աղանի կապրէին սիրով .

Բայց մէկուն սիրտը տան նեղանալով ,

Խեղքին փչեց որ հեռու երկիրներ

Յանկարծ ձեռք զարնէ ճանապարհորդիլ .

Միւսն ասաց իրեն. «Ի՞նչ կուզես ընել ,

Մի՞թէ եղբօրէդ կուզես անջատուիլ .

Չե՞ս զիտեր չարեաց վատն ու մեծազոյն

Համարումս է դառն բացակայութիւն .

Մի՞ ըներ, անդութ, և լաւ մը խորհէ

Ճամբու հոգ՝ վաստակ,

Նեղութիւն, վտանգ,

Եւ փոքր ինչ եռանդը չափաւորէ:

Ի՞նչ կընես թէ որ այս վատ եղանակ

Յանկարծ երկարի.

Ինչո՞ւ կշտապես, զեփիւռն անուշակ

Աուղայ կհասնի: